

Till:

Regeringen
Riksdagen

Bilagor:

Förteckning över företag och organisationer som officiellt stödjer Marschen för tillgänglighet och våra krav
Förteckning över antal anställda och medlemmar samt omsättning hos stödjande företag och organisationer
Förteckning över enskilda som stödjer Marschen för tillgänglighet och våra krav

SVERIGE FORTSÄTTER ATT DISKRIMINERA PERSONER MED FUNKTIONSHINDER!

Sverige är idag långt ifrån ett samhälle för alla. Affärer, företag, skolor, lekplatser, myndigheter, kommunalhus, partilokaler, biografier, restauranger, webbsidor etc. förblir alltför otillgängliga för personer med funktionshinder. Detta trots att lagstiftning för att tillgängliggöra samhället på vissa områden funnits sedan sextiotalet.

Marschen för tillgänglighet har som enda syfte att arbeta för att införa en antidiskrimineringslagstiftning som förbjuder otillgänglighet för personer med funktionshinder. Två år i rad har vi genomfört demonstrationer i centrala Stockholm för att manifestera vårt krav. Fler än 90 organisationer och företag stödjer marschen och dess syfte. **Tillsammans representerar de företag och organisationer som stödjer vårt krav mer än 600 000 människor och har en omsättning på mer än 900 miljoner kronor.** Vårt krav har således ett brett och starkt stöd.

Tillgänglighet är i grunden en mänsklig rättighet; otillgänglighet innebär en kränkning av alla människors rätt att delta i och ta del av samhället som vem som helst. Otillgänglighet är också diskriminering. När ett barn med funktionshinder inte kan komma in i sin skola eller nyttja en lekplats blir barnet diskriminerat. När en person i rullstol inte kan komma in i en affär blir personen diskriminerad. När en person med synskada inte kan ta del av myndighetsinformation på webben blir personen diskriminerad. När en person med läs- och skrivsvårigheter förvägras sin lagstadgade rätt till särskilda insatser i skolan blir personen diskriminerad. Att inte kunna nyttja tåg, bussar, båtar, flyg eller hyrbilar som alla andra är diskriminering. Att inte komma in i affärer, postkontor, banker, biografier, myndigheter, restauranger, uteställen etc är diskriminering. Att inte kunna gå på toaletten på nämnda ställen är diskriminering.

I Sverige finns redan kraftig lagstiftning som är tänkt att tillgängliggöra samhället. Vissa lagar är stiftade för flera decennier sedan. Detta märks bland annat i Plan och Byggnadslagen som sedan 1966 innehåller utförliga regler för byggande ur tillgänglighetssynpunkt. Problemet är att dessa inte efterlevs. Ett annat konkret och häpnadsväckande exempel är lag om handikappanpassning av kollektivtrafiken som

stiftades 1979. Trots att mycket har gjorts inom kollektivtrafiken med nya trafiksystem och fordon har personer med funktionshinder i praktiken lämnats utanför och är fortfarande hänvisade till särlösningar som färdtjänst. Detta är ett system där kostnaden inte täcks inom kollektivtrafikens ordinarie taxebestämmelser eller där rätten till spontant resande inte finns, utan man måste i många fall förbeställa sin resa. Antalet resor i månaden är ofta också hårt reglerat. Hur kommer det sig att trafikanordnare och huvudmän fått fortsätta ignorera personer med funktionshinder som kunder inom kollektivtrafiken och hänvisa dessa till diskriminerande särlösningar? 25 år är en lång tid.

Svensk lagstiftning saknar reella sanktionsmöjligheter. Om ett bussbolag inte tillgängliggör sina bussar med exempelvis liftar (för exempelvis personer som använder rullstol) eller högtalarutrop (för exempelvis personer med lässvårigheter eller synskador) riskerar de inte nämnvärda repressalier - möjligtvis dålig PR inom funktionshindersfären. I Sverige är otillgänglighet i lagens mening inte heller diskriminering. Det måste det vara! En antidiskrimineringslag som förbjuder otillgänglighet skulle innebära att otillgängligheten länkas på individnivå. Det är individer som drabbas av otillgängligheten och det är där möjligheten att ingripa mot de företag, affärer, kommuner, landsting, statliga myndigheter och så vidare som inte följer lagstiftningen måste finnas.

Men otillgänglighet drabbar inte bara personer med funktionshinder, utan föräldrar, barn, pojk- och flickvänner, makar, kompisar – kort sagt: samhället i stort. Inte minst drabbas samhället av en förlust i människoliv genom att utestänga en så stor del av befolkningen från samhällslivet. Att inte ge personer med funktionshinder samma möjligheter till utbildning och arbete innebär dessutom att Sverige årligen går miste om enorma summor pengar. Otillgänglighet av den grad som finns i Sverige idag är ovärdigt ett modernt samhälle.

I många andra länder finns redan lagstiftning som förbjuder affärsidkare, myndigheter och "kommuner" att ha otillgängliga verksamheter. Några exempel är:

USA - **Americans with Disabilities Act** (1990)

Australien - **Disability Discrimination Act** (1992)

Storbritannien - **Disability Discrimination Act** (1995)

Sydafrika - **Promotion of Equality and Prevention of Unfair Discrimination Act** (2000)

I Sverige utreds just nu om något liknande ska införas av **Diskrimineringskommittén**. Sedan 1 juli 2003 finns det en generell antidiskrimineringslagstiftning som skyddar mot diskriminering på grund av etnisk tillhörighet, religion eller annan trosuppfattning, sexuell läggning eller - funktionshinder. Bristande tillgänglighet är dock uttryckligen **inte** en grund för diskriminering. Vi anser att detta borde vara en självklar del av svensk lagstiftning.

Tillgänglighet är i grunden en fråga om mänskliga rättigheter. Alla tycks i teorin vara överens om att Sverige ska vara tillgängligt, men i praktiken är merparten av samhället inte på långa vägar tillgängligt. Därför anser vi att en antidiskrimineringslag

som förbjuder otillgänglighet måste till. Att alla ska kunna gå över en gata eller kunna komma åt webbsidor, kunna titta på ett musikevenemang eller äta ute med sin partner, sina föräldrar, sina barn eller sina vänner får inte bara vara någonting som står som rekommendationer i lagar och förordningar och som alla håller med om, men ingen gör något åt. Det måste vara ett krav; Sverige måste gå från ord till handling.

Ledningsgruppen för Marschen för tillgänglighet:

Hans Filipsson
Veronica Svensk
Tommy Hagström
Anna Bergholtz

Om oss

Marschen för tillgänglighet är en fristående ideell, politiskt och religiöst oberoende organisation med enda syfte att verka för att det i Sverige införs en antidiskrimineringslag som förbjuder otillgänglighet.

Marschen för tillgänglighet bedriver sin verksamhet som ett nätverk av initierade och hängivna personer. Arbetet styrs av en ledningsgrupp som leds av en koordinator. De personer som jobbar med marschen kan både göra det som enskilda och som representanter för en förening eller ett företag. Ledningsgruppens ledamöter representerar dock sig själva, inte de eventuella föreningar dessa är medlemmar eller förtroendevalda i.

Vårt arbete består konkret av att:

- driva hemsidan www.tillganglighetsmarschen.nu
- samla namnunderskrifter från enskilda.
- söka officiellt stöd från organisationer och företag.
- anordna marscher där stödjande organisationer, företag och enskilda manifesterar sitt stöd för våra krav.
- söka intressera media och press för vår organisation och dess syfte.

Kontakt:

Marschen för tillgänglighet
c/o Filipsson
Seminariegatan 9
752 28 Uppsala
018-510 999
kontakt@tillganglighetsmarschen.nu